Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

9 Ekim 2020
Sayı: 265

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşçi sınıfı güçsüz değil!
Birlik olma, örgütlenme ve mücadele zamanı

Salgının başlamasından aylar sonra, bazı çevreler işçi sınıfını nihayet hatırladı. İnternetten alışveriş yapanlar, evlerine gelenleri kimlerin ürettiğini, kimlerin naklettiğini düşünmeden, sanki hepsini bilgisayar yapıyor havalarındaydı. Onlar evlerinde otururken, fabrikalarda, madenlerde, tarlalarda işçiler fazla mesaide hasta ya da hasta olma korkusuyla çalışmaya devam etti.

Şimdi muhalefet partileri, işçilerin kötü durumundan bahsediyor; şu kadar işçi açlık sınırının altındaki asgari ücretle çalışıyor, şu kadar işçi ücretsiz izinde, şu kadar işçi kısa çalışma ödeneğiyle çalışıyor… bunların çoğu yeni değil. Parti yöneticilerinin, işçi sınıfının zor şartlarını gündeme getirip, iktidarı eleştirmelerindeki amaç bir kurtarıcı gibi görünmek. Kamulaştırmadan, ücret artışına kadar vaatler hava uçmaya başladı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**ni savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

İktidar da boş durmuyor; damat bakanı artık kimse takmadığı için doğrudan Erdoğan devreye girdi. Bu kaçıncı 1 milyon istihdam projesi başladı; hayali olduğu bir günde ortaya çıksa da Antep'te 45 bin işçinin çalışacağı 300 fabrika açıldı. Yani "kimsesizlerin kimsesi" olma iddiasıyla iktidara gelen sonra da iş isteyen işçiye "sana iş bulmak zorunda mıyım, ananı da al git" diye tersleyen Erdoğan, işçi desteğini kaybetmemek için yeniden çark etti.

Bu düzenin siyasetçileri, işçi sınıfını, haline ağlanacak çaresizler olarak göstermeye çalışıyor. Böylece işçi sınıfının üyelerini, kendi partilerine, hedeflerine bağlamayı, işçilerin güçlerinin bilincine varmasını, örgütlenmesi ve mücadelesini önlemeyi, işçi sınıfına toplumdaki, bu düzendeki etkisini küçük göstermeyi hedefliyorlar.

Salgından önce başlayan ama salgınla derinleşen ekonomik krizin etkileri, işçi sınıfının bilinçlenmesini önlemiyor. Salgın gerekçesiyle yapılanlar, işyerinin ötesinde genel düzenlemeler yapılmasına ilişkin talepleri gündeme getiriyor. Çalışma saatlerinin düzenlenmesi, işyerinde çalışma düzenin biçimlendirilmesi talepleri var. Doktorlar, sağlık çalışanları bile döner sermaye ödemesi yüksek olan yoğun hastanelerde çalışmak isterdi, şimdi sağlıkta bu sistemin kaldırılmasını talep ediyor.

Farklı şehirlerde, farklı iş kolunda işçiler, Mersin-Akkuyu inşaatı işçileri, Ermenek madencileri, sağlık çalışanları, hatta dizi çekiminde çalışan 200'ü aşkın set-dekor işçisi, sözleşmeleri yenilenen belediye işçileri, metal işçileri, ücretleri, çalışma koşulları, hakları için mücadele ediyor. Belki önce medya kampanyası yaptılar, siyasilerden medet umdular, bir kısmı sendikacıları, mahkeme kararlarını beklediler ama sonuçta iş başa düştü.

Her zaman öyle olur, işçi sınıfı kendi sorunlarını kendisi çözer. Çünkü bu düzende işçi sınıfının sorunlarının çözümü için hiçbir mekanizma yok. İş kanunları bile işçinin aleyhine düzenlenmiş durumda. İşçi haklı olduğunda bile patron ya da devlet kendini dayatır, bildiğini yapar. Örneğin Soma maden işçileri, kanunlara, mahkeme kararlarına rağmen ancak 8 yıl sonra tazminatlarını alabildi. İşçiler, çok bekledi, zorlamasalardı daha da bekleyeceklerdi.

İşçi sınıfı, örgütlendiği ve mücadele ettiği sürece kazanma ihtimali vardır. İnternette şöyle bir gezinmek, bu salgın döneminde bile birkaç günlük grev, iş bırakma, protesto ile hak kazanan işyerlerinin birçok örneğini görmek için yeter. İşte bu nedenle işçi sınıfının örgütlenmesine ve mücadelesine çok ağır baskı yapılıyor. Hem işyerinde patronlar hem de devletin polisi, mahkemesi, siyasetçisi baskı yapar. Öte yandan da işçi sınıfının gücünün farkına varmasını önlemeye çalışır, çaresiz durumda gösterir.

Evet, işsizlik ve hayat pahalılığı çok arttı, çalışma koşulları çok ağırlaştı ama ne zaman işçi sınıfı rahat etti ki? Zor günlerde zorluklardan yılmak, bir kurtarıcı beklemek çok daha faydasız. Tam aksine kurtuluşumuzun, kendi elimizde olduğunu bilerek, bu yolda çaba göstermeliyiz. (29.09.20)

Emekçinin Gündemi

Bu pandemi ne ilk ne de son!

Sağlık emekçileri günlerdir ellerinde "Tükeniyoruz, yönetemiyorsunuz" yazan dövizlerle çektirdikleri fotoğrafları, sosyal medyada paylaşarak iktidarın pandemi sürecindeki sağlık politikalarını eleştiriyorlar. Pandemi süresince çalışma sürelerinin uzadığı ve çalışma koşullarının kötüleştiğini ifade eden meslek odaları ve sendikalar, hedef gösteriliyor ve sesleri kesilmeye çalışılıyor. Ancak zaten meslek odaları veya sendikalar sağlık emekçilerini herhangi bir hak mücadelesine de teşvik etmiyor.

Pandemi sürecindeki yoğun ve tehlikeli çalışmalarının ödüllendirmesi olarak performans primlerinin arttırılacağı açıklandı, ancak sağlık emekçilerinin belirttiğine göre bazı bölgelerde Temmuz ve Ağustos ayı performans primleri hala yatırılmadı. Bazı bölgelerde nöbet sayıları virüse maruziyeti azaltmak için düşürüldüğü için nöbet ücretleri azalan sağlıkçıların toplam ücretlerinde bir değişiklik olmadı. Yani artan performanslar, düşürülen nöbet ücretleri ile eşitlenmiş ve ele geçen aynı kalmış.

İstanbul gibi büyük bir şehirde yalnızca 3 hastanede covid-19 tanılı hastalar için yataklı servis ayrılmış durumda. Bu hastaneler eski Atatürk Havalimanı pistine kurulan Murat Dilmener acil hastanesi, Kartal Lütfi Kırdar hastanesi ve yeni yapılan Sancaktepe Feriha Öz ile Sultan Abdülhamit Han hastaneleri. Murat Dilmener'de Covid-19 taraması için 8 adet poliklinik aktif olarak çalışmakta. Ancak bu polikliniklerde uzman doktorlar çalıştırılmıyor, asistan doktor ve pratisyenler çalıştırılıyor. Her hastaneye 250'ye yakın pratisyen hekim ataması planlanıyor çünkü uzman doktorlar, covid-19 tarama polikliniklerinde çalıştırılmak istemiyorlar. Hemşireler ve hasta bakıcılar gibi diğer sağlık emekçilerine ise güvencesiz çalıştırılmanın önü açılıyor; kadrolu değil sözleşmeli olarak atamaları gerçekleştiriliyor.

Covid-19 polikliniklerinde çalışanların aktardığına göre polikliniklerde hastalar muayene bile edilmiyor. Şikayetleri dinlenen hastaların ellerine doktorun kendi elektronik imzalarıyla bastırdıkları barkodlar tutuşturuluyor ve hastalar teste yönlendiriliyor. Sağlık bakanlığı tarafından temaslılara test yapılamayacağı ve yalnızca şikayeti olanlara test yapılacağı belirtilmiş olmasına rağmen doktorlar temaslılara da test yapılması için sisteme hastayı şikayeti varmış gibi kaydediyor. Çünkü doktorlar, sağlık bakanlığının yönergesine uyarak test yapamayacaklarını söylediklerinde uzun kuyruklar halinde bekleyen hastaların sinirlendiklerini ifade ediyorlar. Ayrıca temas öyküsü olduğunu bildikleri hastalara test yapmamanın etik olmadığı kanaatindeler. Pandemi hastanelerinin her birinde günlük yapılan test sayısı 2 bin – 2 bin 500 civarı. Test sonuçlarını göz önünde bulundurduğumuzda, sağlık bakanlığının açıkladığı sonuçların aksine gerçek vaka sayısının en az 15 katı olduğunu ifade ediliyor!

Diğer hastanelerde tarama testleri yapılmıyor, hastalar bu dört "pandemi" hastanesine yönlendiriliyor. Test yapılmamasının bir sebebi de hastanın pozitif çıkması durumunda yatırılacağı servislerin sadece bu hastanelerde olması. Ayrıca test yaptırmak isteyen sağlıkçının karşısındaki bir diğer sorun, pandemi hastanesi olmayan hastanelerde test çubuğu, örnek kabı gibi araçların olmaması! Bu araçları bulmaya çalışmanın vakit kaybına sebep olduğunu ifade eden doktorlar hastaları ayaktan "pandemi hastanelerine" yönlendiriyor.

Sağlık çalışanlarının belirttiği bir diğer konu, hastalığın tedavisinde yol kat edilmiş olsa da şu sıralar hastalığın semptomlarının daha ağır seyrediyor olduğu. Üstelik ikinci kere covid-19'e yakalananların sayısının hayli fazla olduğunu ifade ediyorlar. Bunu en çok yaşayan sağlık çalışanları ölmeye, şiddete maruz kalmaya devam ediyor.

Sağlık sistemi özel bir işletme gibi kâr üzerine kurulu olmaya devam ettikçe ne hastaların ne de sağlık çalışanlarının canı güvende. Bu düzende insan sağlığının gerçekte pek bir önemi yok. Bu durumu değiştirmek için hep birlikte mücadele etmeliyiz. Tarih birçok kez kapitalizmin vahşiliğini gösterdi, böyle devam ettikçe de bu salgın ne ilk ne de son olacak. (28.09.20)

CHP siyaseti işçileri bir yere götürmez

10 Eylül 2020 tarihinde CHP genel sekreteri Selin Sayek Böke, iktidara yakın beş inşaat şirketine verilen kamu arazilerini ve yapılan özelleştirmeleri eleştirdi. Cengiz, Limak, Kolin, Kalyon ve MNG'yi kasteden Böke: "Türkiye'deki kaynakları rantla yemiş olan beş şirketten bahsediyorum. Ne müzakeresi yapacağız? Müzakere falan yok. Buraya yazacağız 'Bunlar artık kamunundur' diyeceğiz ve devam edeceğiz" açıklamalarında bulundu. CHP siyaseti için radikal bir çıkış olan bu açıklama Böke'nin ifadesiyle genel başkan Kılıçdaroğlu'nun da düşüncesi.

Bu açıklamadan 2 hafta sonra 25 Eylül'de TÜSİAD başkanı Kaslowski, Böke'yi kastederek "Türkiye, hür teşebbüs ve mülkiyet haklarının garanti altında olduğu bir ülkedir. Herhangi bir özel şirketin mülkiyet haklarını çiğneyecek bir şekilde kamulaştırılması asla söz konusu olmamalıdır" dedi.

Böylece TÜSİAD, konu mülkiyet haklarına gelince pozisyonunu çok net bir biçimde ortaya koydu. "Konu mülkiyetse Cengiz de benim Limak da benim Koç da benim" dedi. TÜSİAD, kamulaştırma fikrinin kolayca yapılabilir olduğunu emekçilerin bir kez bile görmesini istemediği için böyle bir pozisyon takınıyor. Çünkü patronlar sıranın kendilerine gelebileceğini çok iyi biliyorlar. Böke ise AKP'li yıllarda palazlanan bu beş şirketi rantçı olmakla, emekçilerin alın terini gasp etmekle suçluyor ama dönüp Cumhuriyet tarihi boyunca yani kendi dönemlerinde palazlanan şirketlere bir tek laf etmiyor. Koç'un, Sabancı'nın, Eczacıbaşı'nın tarihleri de benzer gasplarla ve yalanlarla dolu. Fakat, emekçiler bunun ne AKP'ye ne de CHP'ye yakın patron olmakla alakası olmadığının farkında. Emekçiler kapitalist sistemin bir sonucu olarak sömürülüyorlar ve bunu tersine çevirmek ancak kapitalist sistemi ortadan kaldırmakla mümkün. CHP'nin siyaseti işte bu sözleri söyleyemez ve emekçileri yarı yolda bırakır.(29.09.20)

Kara para aklama skandalı

ABD'nin mali suçlarla mücadele birimi 1999 ve 2017 yılları arasında gerçekleşen şüpheli işlemlerin detaylarını açıkladı. Tüm dünyada 2 trilyon dolar tutarındaki şüpheli işlemin 1,3 trilyon doları, Alman banka devi Deutsche Bank aracılığıyla yapılmış. Türkiye'den 20 milyon dolar tutarında 538 adet şüpheli işlemin gerçekleştirildiği bilgisi var. Reza Zarrab ve Damat Berat Albayrak'ın o dönem yöneticiliğini yaptığı Aktif Bank, İran'a yapılan altın satışı, porno patronlarına para aktarımı ve kara para aklama listede ismi açıklananlardan.

Belgenin yayınlandığı gün Reza Zarrab'ın bavulcusu olarak bilinen Adem Karahan'la yapılan bir röportaj da servis edildi. Röportaja ve ABD mahkemesi belgelerine göre 2008'den itibaren toplam 20 milyar dolarlık şüpheli para transfer işlemi yapıldığı ve bunun %4'ünün Reza Zarrab'ın komisyonu, %4'ünün Türkiye'de siyasetçilere dağıtılmış rüşvet olduğu belirtiliyor. Türkiyeli siyasetçilere dağıtılan toplam 800 milyon dolar tutarındaki rüşvetin %10'unu sadece bir ismin aldığı yazıldı ama kim olduğu açıklanmadı. Tamamı AKP'li siyasetçilerden oluşan rüşvet ağının detayları henüz ortaya çıkmadı. Reza Zarrab'ın bavulcusu, 22 kişilik bir ekiple 200 ton altının bavullarla önce Dubai'ye götürüldüğü ve karşılığında İran'ın ihtiyaç duyduğu malzemelerin satın alındığını açıkladı. O dönem ABD, İran'a ambargo ve her türlü ticarete yaptırım uyguluyordu. Böyle bir ortamda tüm insan, altın, para ve mal trafiğinin siyasetçilerin devlet olanaklarını kullandırtmadan gerçekleştirmesi imkansızdı. Siyasetçiler, ABD'ye karşı çıkma cesareti gösterdikleri için karşılığında avantalarını aldılar. AKP tabanına da hem ABD'ye karşı çıktıklarını hem de bu paraların ülke işlerinde kullanıldığını yaydılar; elbette ceplerine attıkları milyarlardan söz etmediler. İşte 2002'de dindar oldukları için "rüşvet yemez" diye desteklenen siyasetçilerin son hali.

ABD, gücünü kullanarak kendi çıkarlarına kurallar dayatıyor. Otomobil sanayisindeki dev Avrupalı şirketlere milyarlarca dolar emisyon cezası kesti ve ödetti. Daha öncesinde İngiliz ve Fransız bankalara başka bahanelerle adeta haraç kesti. Bu haraçlar, patronların kasalarından değil, tüm toplumun cebinden çıkıyor. (26.09.20)

Siyasetin Gündemi

Değişimden açılımdan geriye bir şey kalmadı AKP eridikçe Kürt düşmanlığını körüklüyor

Üzerinden 6 yıl geçtikten sonra "Kobane olayları" bahanesiyle, aralarında aynı gerekçeyle yargılanıp beraat etmiş olanlar dahil HDP yönetimindeki önemli isimler gözaltına alındı, milletvekilleri için de hazırlık başlatıldı.

6-7 Eylül 2014'te özellikle Kürt illerinde yoğun olmak üzere, o dönemki HDP yönetiminin de çağrısıyla kalabalık ve çatışmalı protesto gösterileri olmuş; 37 kişi öldürülmüş ve yüzlerce insan yaralanmıştı. Sınırın birkaç kilometre ilerisindeki Kürt kenti Kobane IŞİD'in işgali tehdidi altındaydı. Parti yönetimi uzun süre hükümetten işgali durdurmaya çalışan Kürt milislere asker ya da askeri malzeme yardımı göndermesi için çağrı yaptı. Erdoğan, bu çağrılara "Kobane düştü, düşecek" diye karşı çıkıyordu. Zaten iktidar IŞİD'i tehdit olarak görmüyor, hala Esad'ı yıkma hayali görüyordu. Türkiye'den yardım gitmeyeceği kesinleşince, Irak Kürdistanı askeri Peşmerge'nin yardım için Kobane'ye gitmesi gündeme geldi. Ancak bunun gerçekleşmesi için Peşmerge'nin Türkiye'den geçmesi gerekiyordu. Çünkü Irak ile Kobane arasındaki bölge IŞİD'in denetimdeydi. İşte Kürtlerin o dönemki mücadelesi hükümetin Peşmergeye geçiş izni vermesini sağladı ve Erdoğan'ın söylediğinin aksine Kobane hiç "düşmedi."

Eğer Erdoğan, Kürtlerin isteklerini dayanışma taleplerini baştan kabul etseydi, bu çatışmalar veya ölümler hiç olmayacaktı.

Üstelik ölenlerin çoğu polis ya da asker kurşunuyla değil, Kürtlerle çatışan, Kürt kitlelerin taleplerine karşı çıkan ve sonradan Hüda Par'a dönüşen dinci gerici tarikat militanlarınca öldürüldüğünü o dönemi yaşanlar biliyor. Elbette, bu gerici militanlara yönelik operasyon yapılmadığı gibi sözü bile edilmiyor.

Anayasa Mahkemesi, başta Demirtaş olmak üzere bu dönemde yaşananların sorumlusu olarak ceza alan siyasilerin suçsuz olduğunu, tutuklu olanların serbest bırakılması gerektiğine karar vereli çok oldu. Bu karara açıkça karşı olan gözaltılar, içişleri bakanının, doğrudan Anayasa mahkemesi başkanını, başka bir gerekçeyle tehdit etmesinin hemen ardından yapıldı. Başka yönleri de düşünüldüğünde bu durumun siyasi bir plan olduğu ve farklı yönlerden hazırlığın yapıldığı görülüyor. AKP'nin önemli isimlerinin Erdoğan'ın bu konuda konuşmaması ise gelecek tepkinin beklenmesi nedeniyle. Eğer hesapları tutarsa günlerce sakız gibi çiğneyecekler, yok tutmazsa kamu görevlilerini suçlayacak, üstelik demokratik görünecekler.

HDP'li milletvekili, belediye başkanı ve deneyimli kadroları, tamamen siyasi emirle siyaset sahnesinden silinerek partinin geriletilmesi ve sağ seçmenin gözünde terörle eşitlenir hale getirilmesi söz konusu. Böylece diğer muhalefetin de aynı torbaya konması kolaylaşacak.

Erdoğan, bir süredir güçlenen muhalefeti bir yandan durdurmaya bir yandan da parçalamaya çalışıyor. Kürt düşmanı Akşener'in, Demirtaş'a destek açıklaması henüz çok sınırlı olsa bile Davutoğlu ve Babacan'ın partisinin AKP'den seçmen koparıp o cenaha yanaşması Erdoğan'ı harekete geçirdi. Oy oranları çok düşük olsa da partilerden öte Davutoğlu ve Babacan'ın kendisi Erdoğan için bir tehdit. Çünkü hem Erdoğan'ın hem de AKP'nin kirli işlerini ve işleyişini biliyorlar. Üstelik Davutoğlu, kendisine saldırıldığında bunları açıklıyor. Erdoğan, CHP'yi hem bir kesim Kürt seçmeni hem de AKP'den umudunu kesip diğer partilere yönelmeyi düşünen seçmenlerin gözünde adeta HDPlileştirerek sıkıştırma siyasetini İYİ partiye ve diğerlerine de yayıyor.

Kürt, Türk ve Suriyeli göçmen kitleler işsizlik, yoksulluk ve salgınla boğuşurken siyasetçiler geçmişteki acı olayları ya da geleceğe yönelik hayalleri kullanarak toplumu adeta çalkalıyor. Üstelik gündeme getirdiklerini çözmüyor, sorunlara sorun ekliyor ve halklar arasında düşmanlık tohumları saçıyorlar.

Bunu sıkışan her iktidar yapıyor; yıllar geçmesine rağmen adeta hiçbir şey değişmiyor. Elbette bunun nedeni, iktidarlar değişse bile doğru çözümler yapamayan, siyasi ya da ekonomik çıkar için halkları birbirine düşüren düzenin var olmaya devam etmesidir. (30.09.20)

Kadınlar korunmaya muhtaç hale getiriliyor ama korunmuyor

Kadınlar, bir erkeğin sözlü, fiziksel veya cinsel tacizine/şiddetine maruz kaldığında ve şikayetçi olduklarında kendi rızaları dahilinde devletten koruma isteyebiliyor. Kadın haklarına ilişkin örgütlerin ısrarla uygulanmadıklarını söyledikleri 6284 numaralı kanun tarafından verilmiş bir hak.

Ancak devlet kadını taciz eden, şiddet uygulayan, tehdit eden erkekten nasıl koruyor? Örneğin uzaklaştırma kararı alındığında erkeğe, kadının ikamet adresi paylaşılıyor ve ona “bu adrese gitmeyeceksin” deniyor. Bu alenen bir teşvik! Koruma süresi dolan kadınlar, o günden itibaren erkeklerin şiddetine ve tacizine daha da açık hale geliyorlar. Bu apaçık gerçeğin herkes farkında ancak kimse değiştirmek için bir şey yapmıyor çünkü kadınların hakları kimsenin umurunda değil. Erkek şiddetinin ve cinsiyetler arası eşitsizliğin bu denli arttığı bu zamanlarda kadınlar kendi güvenlikleri ve hakları için mücadele etmeliler.(28.09.20)

Okullar ne zaman açılacak?

Eğitim iş kolunda her dönem söylenen bir espri var: “Zamanın milli eğitim bakanı şöyle demiş: ‘Bakanlığı çok iyi yönetirim, okullar olmasa...” Şimdi gerçek oldu; bakan okulları açmak istiyoruz deyip açmamak için elinden geleni yapıyor.

Geçtiğimiz eğitim dönemi okullar kapandığından beri bakanlığın çalışması internet üzerinden eğitime yoğunlaştı, salgın sürerken okulların açılmasına yönelik gerekli düzenlemeler yapılmadı. Bunların başında okullardaki fiziki şartların iyileştirilmesi; sınıf ve okul kalabalıklığı, havalandırma, tuvalet yetersizliği ve temizliği, bahçelerin olmayışı, ders saatlerinin düzenlenmesi, okula ulaşım sorunu, yardımcı personel görevlendirilmesi, sağlık personeli ve donanım sağlanması… Tüm bunlara dönük hiçbir düzenleme yok.

Salgın nedeniyle temizlik çalışanı alımı daha bu hafta yapılacak, oysa bakan iki hafta önce “Geçen seneden daha fazla personel işbaşı yaptı” demişti. Bu gerçeği inkar etme tutumu uzaktan eğitimde de var. Olmayan öğrencilere bilgisayar desteği vermek isteyen belediyelere, bağışçılara “Eksik yok, her şey tamam” dendiği medyaya yansıyor.

Bakan sadece ödevini yapmamakla kalmadı, yaptığını iddia ediyor. Eğitimin tek yolu haline getirilen ve mükemmel çalışacağı söylenen ebanın çökmesinden olumlu bir sonuç çıkarması, durumunu anlatıyor.

Okulların açılmaması tüm çocuk ve gençleri aynı şekilde etkilemiyor. Yoksul ailelerin çocukları, işsizlik yaşayan ailelerin çocukları, yetişkinlerin yerine düşük ücret ve yaşına uygun olmayan çok kötü koşullarda çalışmaya zorlanıyor. Kız çocuklarının evlendirilmesi artıyor. Okular kapalı ama diyanetin, tarikatların dini kursları açık; gericilik yaygınlaşıyor. Güya yasak olan dershaneler de açık, yoksul ailelerin çocuklarının eşitsizliği tırmanıyor.

Tüm bu sorunlar, bilinen ve konuyla ilgilenen herkesin dile getirdiği gerçekler. Okula gitmeyen çocuklar ve gençler, salgından korunaklı yerlerde değil, salgının sürdüğü sokaklarda, iş yerlerindeler. Neden okullar açılmıyor?

Okullar açıldığında salgının artacağı kesin, bunun iki önemli sonucu olacak. Birincisi; artan hasta sayısını karşılayacak sağlık sistemi gerekli ve eğer bu yapılamazsa önce doktorlar ama sonuçta iktidar eleştirilecek. İkincisi; okuldan bulaşma olduğundan, gerekli önlemler alınmadığı için önce okul müdürleri ama sonuçta yine iktidar suçlanacak.

Okullarda gençlere öğretilenlerin çoğu gerici, yanlış, milliyetçi fikirler. Bilimsel olanların bir kısmı öğretmenlerin gerici önyargılarının arasında kayboluyor. Bazı uzmanlar, eğitimin içeriğinden çok gençlerin toplumun bireyi haline gelmesine vurgu yapıyor. İktidarın bunu önemsediğini düşünmek boşuna; aklını kullanan bilinçli sosyal bireylerinden öte bilinçsiz taraftar kalabalığı daha işlerine geliyor.

Çocukların ve gençlerin eğitimi, iktidar ile düzenin çıkarları açısından biçimlendiriliyor ve öyle olmaya devam edecek. Meslek liselerinin çoğunun salgında çalışması, patronların beleş işçisi olan meslek liselilerin stajının başlatılması buna örnektir. Okullar, iktidara en az yük getirecek zamanda ve biçimde açılacak ve kapanacak; gençlerin ihtiyaçlarına göre değil.(30.09.20)

Uluslararası Gündem

İsrail ve Birleşik Arap Emirlikleri

Filistin'i hiçe sayan anlaşma!

Bu çeviri Fransa'da faaliyet yürüten devrimci işçi grubunun gazetesi olan "İşçi Mücadelesi"nden çevrilmiştir.

Birleşik Arap Emirlikleri ve İsrail ağustos ortasında birbirleriyle normal diplomatik ilişkiler geliştireceklerine dair Washington'la bir anlaşmaya vardılar.
ABD hükümeti, bu anlaşmayı, Ortadoğu'daki dengenin Iran karşıtı kalmasını sağlamak için destekledi. İsrail bu anlaşma sayesinde ilk kez Basra körfezinden herhangi bir ülke tarafından resmi olarak tanınıyor. Suudi Arabistan gibi ABD'nin müttefiki olup Iran'ın karşıtı bir "petrol ağası" da Birleşik Arap Emirliklerinin adımlarını izleyecek gibi duruyor. İsrail ve Birleşik Arap Emirliklerinin ticari ilişkilerine bakıldığında zaten bu anlaşmanın çok daha önce yapıldığı görülebilir.
Birleşik Arap Emirlikleri, İsrail ile anlaşmanın İsrail'in Filistin'e ait Batı Şeria topraklarına herhangi bir müdahalesi durumunda biteceğini ifade etti. İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu ise geri adım atarak müdahalelerin ertelendiğini duyurdu. Görüşmelerin ilk gününde İsrail hava kuvvetleri Gazze'ye hava bombardımanı yapmışlardı.
Netanyahu işgalden birkaç aylığına geri adım atsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmez. Netanyahu tüm Batı Şeria'yı işgal edeceğini birkaç kereden fazla duyurdu. Ve böylece aşırı sağcı seçmenlerinin duymak istediklerini söylüyor. Ama söylemek ve yapmak arasında çok büyük bir fark bulunur. Bazı İsrailli liderler kendileri için en ucuz ve ekonomik yöntemin Filistinli otoriterlerin Batı Şeria'daki varlığını sürdürmeleri olduğunu ifade ediyor.
Birleşik Arap Emirlikleri ve İsrail arasındaki anlaşma birçok Filistinlinin zaten bildiği şeyi bir kere daha doğruladı. Haklarını kazanmaları için, aynı geçmişte olduğu gibi, yalnızca kendi mücadelelerine güvenebilirler. Arap hükümetlerinin ve Arap patronlardan bekleyecekleri hiçbir şey yok.(24.08.20)

Almanya'da 4 günlük iş haftası: Kulağa iyi gelebilir ama özünde işçi düşmanlığı!

Almanya'da aktif olan Devrimci İşçi Birliği örgütünün dergisi olan "Kızıl Bayrak"tan (Das Rote Tuch) çevrilmiştir.

Sendikalar, sosyal demokratlar, yeşiller ve solcular… Hepsi işçilerin kriz döneminde geçici olarak işten çıkarılmaları ile ilgili bir çözüm bulduklarını sözüm ona iddia ediyorlar. Bu dönemde siparişleri azalan şirketlerin haftalık 4 günlük çalışma süresine geçmesini teklif ediyorlar… Bunu tabi ki aylık ücretin de aynı oranda düşürülmesiyle birlikte öneriyorlar. Başka bir deyişle: İşçilerin yine ücretlerinden vazgeçmesi isteniyor.
Tekliflerinin ne kadar iyi işlediğini kanıtlamak için Bosch, ZF ve Daimler gibi büyük şirketleri gösteriyorlar. Bu şirketler yakın zamanda çalışma sürelerini kısalttı. ZF, bu yaz haftada 4 günlük çalışmaya geçti ve ücretlerde herhangi bir iyileştirme yapmadı: Bu da ücretlerde %20 kesinti anlamına geliyor. Yine de tüm işçilerin istihdamda kalacağını sanıyorsanız yanılıyorsunuz! 15.000 işten çıkartılma gerçekleşecek ve buna rağmen geride kalan işçiler %20 daha az ücret alacak. İşte haftalık 4 günlük çalışma süresi bu anlama geliyor. Başka türlü nasıl olabilirdi ki zaten? Kapitalistlerin kriz döneminde kar oranlarını aynı seviyede tutmaları ancak işçilerin bunun için ödemesiyle gerçekleşebilir.
İşlerimize ve ücretlerimize ihtiyacımız var. Onlarsız yapamayız! Kapitalistlere krizin bedelini ödetmek için tek bir şansımız var: Örgütlü mücadelemiz. Zenginliklerinin çok küçük bir kısmını kullanarak herkese iş sağlamaları ve yapılması gereken işleri tüm işçilere ücret kesintisi olmadan paylaştırmaları için onları zorlamalıyız!(28.09.20)

Dağlık (yukarı) Karabağ: Savaş Yeniden Başlıyor

Dağlık Karabağ'da 27 Eylül'de bombardımanlar yeniden başladı. Ermenistan ve Azerbaycan'ın savaştığı Kafkasya'nın güneyindeki bu küçük dağlık bölgedeki, donmuş olduğu söylenen savaş, daha şimdiden 30.000 kişinin ölümüne yol açtı. Dağlık Karabağ, Sovyetler Birliği döneminde, büyük çoğunluğu Ermeni olan nüfusuyla Azerbaycan Cumhuriyeti'nin özerk bir bölgesiydi. Bu bölgeyi Ermenistan'dan onlarca kilometre ayırıyordu, ama bu durumun hiçbir sonucu yoktu, sadece onlarca halkın bir arada yaşadığı çok daha geniş bir devlet bütünlüğünün bağrında idari bir bölünme söz konusuydu.

1980'li yılların sonundaki SSCB'de, Gorbaçov ve merkezi iktidar, farklı cumhuriyetlerin bürokrasilerinin liderleri tarafından giderek daha da karşı çıkılmaya, sorgulanmaya başlandığında Ermenistan ve Azerbaycan'dakiler de aynen diğerleri gibi hareket ettiler. Konumlarını güçlendirmek için orada yüzyıllardır yaşayan azınlıklara karşı «kendi» uluslarını savunma şampiyonları oldular. Ancak bundan böyle düşman olmasa da birbirlerine yabancı diyorlardı.

Azerbaycan Komünist Partisi'nin lideri tarafından girişilen Dağlık Karabağ'ın Azerileştirilmesini reddeden bölgenin Ermeni liderleri, 1988 yılında bu bölgeyi Ermenistan'a katmaya karar verdiler. Azeri bürokratlar bir sanayi şehri olan Soumgaït'da yerel Ermeni nüfusuna karşı bir pogromla (Pogrom : dinsel, etnik veya siyasi nedenlerle bir gruba karşı yapılan şiddet hareketleridir. Bu şiddet hareketleri genellikle evleri, işyerlerini veya ibadet yerlerini tahrip etmek, insanları dövmek, yaralamak, tecavüz etmek veya öldürmekten oluşur. Vikipedi) karşılık verdi. Dağlık Karabağ bölgesinin sınırında ise hendekler ve dikenli tellerin sayısı ikiye katlandı. Ermeni Birlikleri komşu Azeri topraklarını ilhak etmeye başladığında, 1990 yılının Ocak ayında daha ölümcül bir Ermeni karşıtı pogrom, Azerbaycan'ın başkenti Bakü'yü kana buladı.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) 1991 yılının sonunda çöktü, dağıldı. Ermenistan ve Azerbaycan'da her iki tarafta da korkunç etnik temizlikler gerçekleştirildi: 400 bin Ermeni Azerbaycan'dan kaçtı ve 800 bin Azeri Ermenistan ve Dağlık Karabağ'dan sürüldü. Ayrıca, kurban olan Nahçıvan Azerileri de İran ile Ermenistan tarafından kuşatılmış bir yerde bulunuyor, askerler ve yeni sınırlar Bakü'ye serbest bir biçimde girmeyi yasaklıyordu.

Bu bölgedeki insanların çektikleri, diğer birçok bölgede örneğin Çeçenistan'daki, İnguş'daki savaş vb. gibi yerlerde yaşananlara, Sovyetler Birliği'nin çöküşünün neden olduğu canavarlıklara ve her şeyden önce de Kafkasya'daki halklar mozaiğinde yaşananlara, bir örnek teşkil ediyor. 1994'te Dağlık Karabağ'da bir ateşkes ilan edildi. Ermenistan ve Azerbaycan daha sonra 2008'de barışçıl çözüm çağrısında bulunan bir bildirge imzaladılar. Ancak çatışmalar neredeyse hiç durmadı. 2016 yılının Nisan ayında, yüz kişinin ölümüne neden olan - dört günlük savaş - sırasında ya da daha yakın zamanda geçtiğimiz Temmuz ayında olduğu gibi sürüp gitti.

Ermenistan liderleri otuz yıldan fazla bir süredir, halklarını kendi saflarında birleştirmek, yoksulluklarını ve açgözlülüklerini unutturmak için Dağlık Karabağ'ın savunulmasının ve ulusal savunmanın gerekliliğini dile getirmekten vazgeçmediler. Azerbaycan, petrol kaynaklarıyla daha çok donanımlıdır. Ancak kriz ve petrol gelirlerinin çöküşüyle birlikte, liderlerinin vatansever sözlerle halklarını başlarını döndürmesi, cezbetmesi gerekiyor. Böylece,15 Temmuz'da Bakü'de - Karabağ Azerbaycan'dır - sloganlarıyla, silahlı müdahale çağrısı yapan bir gösteri düzenlediler.

Büyük güçlü devletler onlara olanaklar sağladı. Rusya hem müttefiki olarak ilan ettiği Ermenistan'ı, hem de dünya akaryakıt piyasalarındaki ortağı Azerbaycan'ı silahlandırıyor. Kremlin ile Ortadoğu'da, Suriye'de, Doğu Akdeniz'de ve Libya'da rakip olan Türkiye'ye de gelince, Bakü ordusunu denetliyor ve donatıyor. Türk devletinin başkanı Erdoğan, bu durumu kendi çıkarına kullanıyor. Bundan - Ermeni terörü - ile savaşan - kardeş devlet - Azerbaycan'a övgüler dizerek, askeri savaş modunda olan imajını pekiştirmek için kendi milliyetçi kamuoyu adına yararlanıyor. Güney Kafkasya'da şimdi yeniden ölmeye başlayan asker ve siviller - Dağlık Karabağ için - ölmüyorlar. Bu insanlar savaşı iktidarlarını pekiştirmenin aracı olarak gören yöneticilerinin kurbanı. Ayrıca, bölge devletleri bölgedeki liderliklerini güçlendirmek peşindeler ama bu rekabet dünya ekonomik krizini ve bu krizin bu ülkelerdeki yansımalarını daha da körüklüyor. (30.09.2020)

İspanya

Madrid'de öfke yürüyüşleri

Birkaç gün boyunca Madrid'de halkın tepkilerini ifade eden yürüyüşler tertiplendi ve 27 Eylül Pazar günü bu tepkiler zirve yapıp binlerce insan Başkentin farklı yerlerinde yürüyüşler düzenledi.

Yürüyüşe katılanlar, sağın, merkez partisi ve aşırı sağ Vox'un desteklediği Madrid bölge başkanı sağcı İsabelle Diaz Ayusa'nın istifasını istiyorlar.

Bu öfkenin nedenleri farklı ve buna ek olarak Kovid-19'un ikinci salgını karşısında gereken önlemlerin alınmamasını içeriyor: sağlık merkezleri önünde bitmek bilmeyen kuyruklar oluşuyor, aile hekimleri yetersiz kalıyor çünkü her birisine günde 80 hasta düşüyor, yeteri kadar hekim, hemşire, hasta bakıcı ve - yaşlılar evinde - yeteri kadar personel bulunmuyor.

Ama esas bardağı taşıran damla Ayusa'nın günah keçisi olarak kentin yoksul güney kesimlerinde yaşayan halkı ve Latin-Amerika kökenli göçmenleri gösterip onlara sokağa çıkma yasağı uygulama kararı alması oldu. Bu semtlerde yaşayan bir milyona yakın insan sokağa çıkabilmek için gerekçeli resmi bir belge göstermeleri gerekiyor.

Şimdi artık bu insanlar yaşadıkları semtlerde bir lokanta veya bara gidemezler ama karşı sokaktaki bir yere gidip kahve içebilirler! Bir ev hizmetçisi kendi çocuklarını bir bahçeye götürüp gezdiremez ama çalıştığı evde oturan iyi halli semt çocuklarını bahçeye çıkarabilir!

Son zamanlarda semt protesto yürüyüşleri çoğaldı ve bu protestolara emekçi gruplar da katılmaya başladı. Tepki gösteren öğretmenlerin oluşturduğu ve yeşil renk atlet ve hastahane çalışanlarının oluşturduğu ve beyaz renk atlet giyenlere - İndigne - ler de bu yürüyüşlere katılıyor. Taşıdıkları yafta ve dövizler çok netti: "sınıfsal ev hapsine hayır", "bizim mahallelerimizi yerle bir ediyorlar" ve de "şimdi de evden çıkmamıza izin vermiyorlar", "daha çok hekim ve öğretmen ve daha az polis istiyoruz", "bizler gerçek bir kamu sağlık hizmeti istiyoruz".

Baştaki sosyalist parti hükümeti ilk aşamada Ayuso ile uzlaşmaya çalıştı ve şimdi de tüm Madrid' i ev hapsine mahkûm etmek istiyor. Aslında iktidarın uyguladığı salgına karşı mücadele tamamen iflas etmiştir ve iktidar bunu ört bas edebilmek için Madrid işçi sınıfını, yoksulları ve göçmenleri şamar oğlanı yapmak istiyor. İşte bu protesto yürüyüşleri tüm bunları teşhir etmek içindir. Şu an ortaya konan öfke sınıfsal mücadeleye dönüşüp, sağlık, eğitim ve toplu taşımacılık hizmetlerinde gerekli sayıda çalışanın işe alınmasını hedeflemelidir. (02.10.2020)

Fransa-Lübnan

Macron ve Lübnan

Macron 27 Eylül Pazar akşamını Lübnan'a ayırıp Lübnan'da iktidarda bulunan veya ona yakın olan siyasi ve dini çevrelere uyarılarda bulunup tehditler savurdu.Yani kendimizi 1920'li yıllarında Fransa'nın Suriye ve Lübnan üzerinde uyguladığı mandacı ortamda bulduk!

Macron 1 Eylül'de Beyrut'a gidip Lübnan yöneticilerine, 4 Ağustos patlamasının ardından kat kat artan mali, ekonomik ve sosyal krize karşı çözüm getirecek bir uzmanlar hükümeti bulmaları emrini vermişti. Partilere bir hükümet oluşturmaları için 2 haftalık bir süre verip, aksi takdirde uluslararası yardımların kesileceği tehdidinde bulundu. Ama Başbakanlık için görevlendirilen kişi 26 Eylül günü geri adım attığı için Macron Lübnan siyasi çevrelerini yine tehdit ederek yeni bir süre verdi.

Lübnan'daki siyasi partiler, yani ülkeyi talan eden yağmacılar kendi aralarında bir türlü uzlaşamıyorlar.

Ama bu siyasetçileri kim iktidara getirdi; onları iktidara getiren Fransa değil mi? Şu anda iktidarı paylaşmakta olan farklı siyasi, dini ve aile çevrelerini iktidara, Fransa'nın mandacı döneminden kalan uygulamalar getirdi. Onlar da pastayı kendi aralarında paylaşıyorlar.

Macron ise bu ortamdan yararlanıp Fransa'nın eski sömürgesi olan Lübnan'daki çıkarlarını korumak için uğraşıyor. Macron temel olarak Hizbullah'ı hedef gösterip Hizbullah'ın siyasi bir uzlaşmaya karşı çıkıp İran'ın çıkarlarını savunduğunu ileri sürüp onu suçluyor.

Fransız banka ve siyasi çevreleri Lübnan'daki yakın ilişkilerini kullanıp çıkarlarını ön planda tutuyorlar Macron, Fransız yöneticilerinin genellikle yaptığı gibi, diğer dış güçlere karşı Lübnan halkının çıkarlarını koruyormuş gibi numara yapıyor. Ama Lübnan halkının bu gibi numaralardan hiçbir kazancı yok çünkü Macron'un büyük kurtarıcı numaralarının arkasında gerçek sömürgeci siyasi uygulamalar yatıyor. (02.10.2020)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Bu çıkmazdan çıkabilmenin tek yolu sosyal devrim Üretici güçler sosyalizm için olgunluğun da ötesinde...

Kapitalizm : bunalım içinde bir ekonomik sistem ve devrilmesi gereken bir düzen.

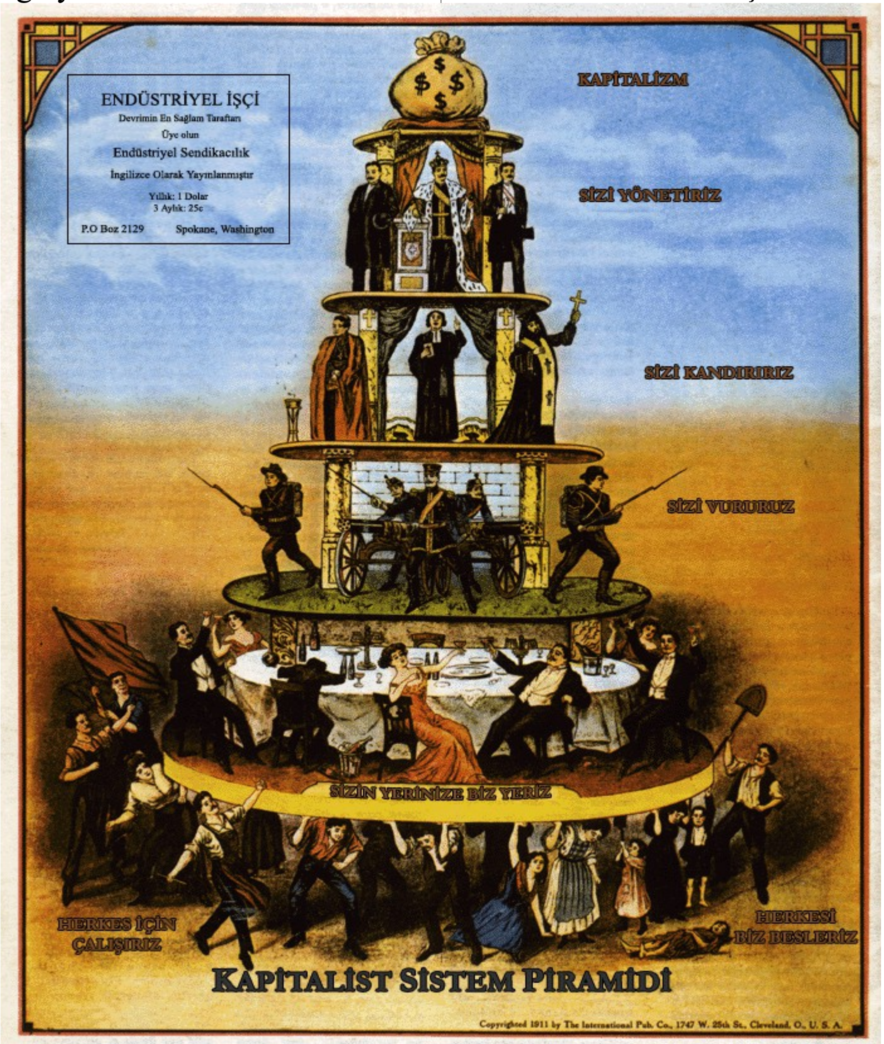
Aşağıdaki yazı LEON TROÇKİ ÇEVRESİ'NİN BROŞÜRÜN'den esinlenerek tertiplenmiştir, (26/02/2019).

Kapitalist ekonomide üretkenliğin kazanımlarının azalması, işsizlik, ücretlerdeki azalma ve de mali işlerdeki artış, finansallaşma olarak ortaya çıkar. Bu yavaşlama insanlık için bir sorun olmamalı. Bu, üretkenliğin daha önceden yüksek bir seviyeye ulaştığı anlamına geliyor.

Mevcut üretici güçler, daha şimdiden öylesine gelişmiş durumdaki, 8, 9 veya 10 milyar insanın ihtiyaçlarını gidermek için fazlasıyla yeterli olabilir. Kapitalizm güçlü bir büyüme olmadan işleyemezse de insanlığın, ne bir eksik, ne bir fazla bütün üyelerinin gereksinimlerini karşılamaktan başka bir amacı bulunmuyor.

Bu ihtiyaçlar sınırlı olmamalı. Sürekli olarak yenileniyor ve gelişiyorlar. Ama onları sonsuza dek arttırmak için de bir neden bulunmuyor. Birikmiş sermaye, doğal kaynaklar, iklim veya toprak gibi var olan üretim araçları söz konusu: Marks'ın bir ifadesi ele alınırsa "*gelecek nesillere iyileştirilmiş mallar bırakmak için onları iyi bir baba gibi yönetmelisiniz*".

İnsan toplumları tarihinde ilk defa, sosyal artı ürün öylesine büyüktür ki, ayrıcalıklı sınıf tarafından ele geçirilmeden önce herkese hizmet edebilir. Üretici güçler tarafından ulaşılan zirve, her kişinin herkesin ihtiyaçlarını tatmin etmek için kendisinin zamanından vermesi gereken ortalama iş zamanını (ki bu zamana "toplumsal olarak gerekli emek zamanı" adı veriliyor) hatırı sayılır ölçüde azaltmayı sağlayabilir.

Bu süreyi ayda birkaç saat gibi minimum düzeye indirmek için, yaşları veya yetenekleri ne olursa olsun her kişinin bu süreçte yer almasını sağlamak gerekiyor. Bu, sömürülenlerin bir kısmının, diğer bir kısmı yoksulluktan ölürken ya da işsiz kalarak veya güvenliği olmayan geçici işlerde çalışarak hayatlarını sürdürmeye çalışırken, işyerlerinde sağlıklarını yitirmekten kaçınmalarını sağlayacak.

Bu, kültüre, bilimlere ve sanata, aynı zamanda da Paul Lafargue tarafından iddia edilen *tembellik Hakkı*'na ulaşmanın sadece, devasa bir çoğunluğun aşırı çalışmasından yararlanan mini minnacık bir azınlığın

ayrıcalığı olmamasını da sağlayacak. Marks "*Serbest zaman zenginliğin ölçüsüne dönüşmelidir"* diyordu. Ona göre, işgünü saatinin azaltılması, insanoğlunun refaha ulaşıp gelişip serpilmesi için gerekli bir koşuldu.

Nesiller boyunca bütün dünya emekçileri tarafından yaratılan zenginliklerin çalma, gasp ve sömürü ile ele geçiren bu büyük tekellerin sahiplerini mülksüzleştirmek, mallarına el koymak gerekiyor.

Bu ne seçimlerle ne iktidardaki siyasi ekiplerle ne de kurum ve kuruluşları değiştirerek gerçekleştirilebilir. İktidarı, sosyal yaşamı siyasi lider ve yöneticilerden çok daha sıkı kontrol eden bu kapitalist azınlıktan koparıp almak için bir toplumsal, sosyal devrim gerekiyor.

"İnsanların mallarına el koyanların mallarına el konulması", kamulaştırılması gerekiyor. Marks, Engels ve de onları izleyen devrimcilerin amacı, bu toplumsal, sosyal devrimi hazırlamak ve de aynı zamanda bütün bir toplumu ve ekonomik makineyi döndüren sömürülenlerin bütün bunların başına geçmelerini sağlamaktı.

Sınıf bilincini yeniden yaratmak, devrimci partileri yeniden inşa etmek.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin üzerinden neredeyse 75 yıl geçmiş olsa bile, kapitalist sistem 50 yıllık kriz yaşamış olacak. Bir kere daha, bu sistemin uzmanlarının ve aydınlarının endişelerini ifade ettikleri gibi, "*Burjuvazinin kendisi hiçbir çıkış yolu görmüyor*".

Şimdiden gelecekteki bir dünya savaşına yol açacak hiçbir mekanizma harekete geçirilmemiş olsa bile, savaş dünyanın bazı bölgelerinin bütününü tahrip ediyor. Kapitalist ekonominin derin krizi, sınıf mücadelesini şiddetlendiriyor. Emekçiler dışındaki diğer kategoriler, büyük sermaye yasasına tabi oluyor.

Küçük burjuvazinin çeşitli tabakaları, yaşam düzeylerinin giderek daha da azaldığını, sosyal durumlarının tehdit edildiğini görüyorlar.

Kriz durmayacak. İster liberaller, küreselleşme yanlıları, isterse Avrupa Birliği'ne karşı çıkanlar veya korumacılık savunucuları olsun iktidardaki siyasi yöneticiler, zenginlikleri, artı değerin her zaman daha büyük bir kısmını ellerinde yoğunlaştıran, büyük kapitalistlerin küçük çekirdeğine doğru çekmek, aktarmak için emekçilerin haklarını ortadan kaldırmaya devam edecekler.

Şu anda bir sonraki mali çöküşü hangi talihsiz kararın tetikleyeceği bilinmiyor ancak, bu krizin bir öncekinden daha kötü olacağını kesin olarak biliyoruz. Devletlerin onu durdurmak için mühimmat bulup bulamayacakları hala belirsiz ve bilinmiyor. Bir ekonomistin 2008 krizi ve çöküşüyle ilgili olarak aptalca söylediği gibi, kapitalizm için şimdiye kadar olan çöküşlerin hiçbiri ölümcül olmadıysa da hepsi de toplum için gittikçe daha da dramatik bir biçimde gerçekleşiyor.

Bu çıkmazdan çıkmanın tek yolu olarak, işçi sınıfının kolektif çıkarlarının bilinciyle ve bütün bir toplumun işleyişini sağlayan, bu nedenle de sahip olduğu hayallere sığmayacak büyüklükteki gücün bilinciyle yeniden ilişki, bağ kurmak gerekiyor. Geçiş Programı döneminden itibaren, proletaryanın dijital ve sosyal ağırlığı arttı.

Yüz milyonlarca emekçi, çalıştıkları şirketlerde, şehirlerde, ekonomik sektörlerde bütün malların üretimi ve dağıtımı vasıtasıyla aralarında bağlar kuracak bir biçimde bir araya geldi. Onlar için eksik olan ortak çıkarlara sahip bir işçi sınıfını, toplumu kapitalist sınıftan çok daha iyi bir biçimde yönetmeye yetenekli, meşru bir sosyal sınıfı oluşturma bilinci.

Şu veya bu ülkede, hangi önlemin, hangi alçaklığın, savunma mücadelesini veya en derin büyük isyanları tetikleyeceği bilinmiyor. Günlük sömürü ve krizin yoğunlaşması bunu tetiklemekten geri kalmayacak.

Ancak bu kolektif mücadelelerin bir sınıf bilincini doğurması için; azami sayıdaki ülkede, deneyimli, zorluklara alışmış işçi militanları ortaya çıkarması için; bu mücadelelerin, emekçilerin burjuvazi ile onun iktidarına karşı çıkması ve karşı koymak üzere kararlı politik güçlere dönüşümlerinde bir evre olması için sosyalist ve komünist işçi hareketinden miras edinilen *devrimci yöntemleri* anlamaya, diğer insanlara ve nesillere geçirmeye, yaymaya çalışmamız gerekiyor.

Ekim devrimi bize yol gösteriyor

24 Ekim'i 25 Ekim'e bağlayan gece, 1917'de o zamanki Rusya'da iktidar değişti. Yeni iktidar, kendini şu sözlerle ifade ediyordu: "Halkın uğruna savaştığı dava: Demokratik bir barışın derhal teklifi, özel mülk olan büyük topraklardaki kişisel hakların kaldırılması, üretimin işçiler tarafından denetlenmesi, bir Sovyet hükümetinin kurulması, zafere ulaşmıştır. Yaşasın işçilerin, askerlerin ve köylülerin devrimi!"

Bu açıklamayla başlayan Ekim devrimi, 1914'te başlayan dünya savaşı yıllarında da süren uzun ve çetin bir mücadelenin hem sonucu hem de başlangıcıydı. Çünkü Bolşeviklerin önderliğinde Ekim devrimini yapan militanlar, kadın ve erkek emekçiler, sadece bu sözleri açıklamakla yetinmedi, gerçekleştirmek için de elinden geleni yaptılar.

İktidarı ele alan Bolşevik yönetimin önünde üç temel sorun vardı: Barış sorunu, toprak sorunu, üretimde işçi kontrolünün sağlanması. Alınan ilk kararname, ilhaksız ve tazminatsız barış çağrısıydı. Gizli diplomasi kaldırıldı. Ardından tüm büyük topraklar ve mülkler hiçbir tazminat ödenmeksizin özel mülk olmaktan çıkarıldı. Büyük topraklar ve mülkler, köylü komitelerince kararlaştırılacak biçimde değerlendirilecekti.

28 Ekim'de basına ilişkin ve devrimi korumak üzere işçi milislerin kurulmasına ilişkin kararname yayınlandı. Ertesi gün, çalışma gününü 8 saat ile sınırlayan ve tüm kiraların aynı biçimde devam etmesine ilişkin kararname çıktı. 1 Kasım'da işyerlerinin işçiler tarafından denetimini düzenleyen ve eski mahkemeleri kaldırıp halk mahkemelerini getiren kararname yayınlandı. Ertesi gün, çarlık Rusyasında baskı altında tutulan tüm ulusların eşliğini ve özgürlüğünü ilan eden kararname çıktı.

21 Kasım'da tüm bankalar bir banka olarak birleştirildi ve toplumsallaştırıldı. Devletin tüm dış borçları iptal edildiği ve ödenmeyeceği açıklandı ve emperyalist devletlere tek kuruş ödeme yapılmadı. Aralık başında ekonominin toplumsallaştırılmasına başlandı, dış ticaret devlet tekeline alındı.

Tüm bunlar, kapitalist ekonomi ve toplumsal düzeni dışında, bambaşka bir ekonomik ve toplumsal düzen kurulmasını mümkün kılan ilk ve temel değişikliklerdi. Ekim devrimi, bir yıl daha süren dünya savaşına, neredeyse iki yıl süren iç savaşa, dünya burjuvazisinin sabotajlarına ve düşmanca kuşatmasına rağmen gerçekten de yeni bir düzen kuruluşuna girişti. Böyle bir şey sadece bir avuç Bolşevik militanın çabasıyla mümkün olamazdı. Yeni bir toplum kurmaya girişen milyonlarca işçi, köylü, asker, öğrenci, aydın ve toplumun diğer kesimlerinin ortak çabası bunu mümkün kıldı.

On yılı bile bulmadan devrim yolunu şaşırmış olsa da, Ekim devriminin esas önemi budur. Daha iyi bir yaşam, yeni bir düzen isteyen kitleleri, bu amaçları doğrultusunda harekete geçirmiş ve isteklerini gerçekleştirmelerine olanak vermiştir. Böylesi bir toplumsal devrim, bu gün de gereklidir, mümkündür ve de insanlığın tek kurtuluş yoludur. (*Geçmiş sayımızdan derlenmiştir)*

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.